

Reacties

Praktijk

Wie betaalt de raadsman?

(Advocatenblad 2001-2, p. 53-56)

In het artikel van de mrs. T. van der Goot en J. van Boksem werd een overzicht gegeven van de rechtspraak op artikel 591a Sv. Het Hof Den Bosch, zo viel te lezen, kent geen vergoeding toe uit hoofde van genoemd wetsartikel als er sprake is van een ambtshalve verstrekte toevoeging. Onduidelijk was of het hof eenzelfde benadering zou voorstaan indien de toevoeging zou zijn verstrekt op verzoek van de rechtzoekende, inmiddels gewezen verdachte.

Mr. L.A.M. Vlerken (advocaat te Geldrop) stuurde de redactie een tweetal – ongepubliceerde – beslissingen van het Bossche Hof die iedere onduidelijkheid weg lijken te nemen. In beide gevallen, zo meldt Mr. Vlerken, was er sprake van een voorwaardelijke toevoeging. In zijn beslissing van 27 oktober 1999 overweegt het hof:

‘Toekenning van de kosten raadsman heeft plaats indien en voorzover daartoe, alle omstandigheden in aanmerking genomen, gronden van billijkheid aanwezig zijn. Uit de stukken blijkt (...) dat in verband met de procedures waarvoor verzoeker kosten heeft gemaakt, te weten de behandeling van zijn zaak in eerste aanleg en in hoger beroep, telkens een toevoeging was afgegeven. Gelet hierop acht het Hof geen gronden van billijkheid aanwezig om aan verzoeker enige vergoeding voor rechtsbijstand toe te kennen.’¹

In de beslissing van januari dit jaar komt het hof via een andere benadering tot eenzelfde resultaat:

‘Uit de stukken blijkt dat Mr X op [volgt datum] door het Buro rechtsbijstandvoorziening als raadsman is toegevoegd. Bij gelegenheid van de behandeling van de onderhavige zaak is van de zijde van verzoeker gesteld dat de raadsman in eerste aanleg aan verzoeker was toegevoegd, maar dat in hoger beroep de raadsman door verzoek zou worden betaald. Het Hof is van oordeel dat er van uit moet worden gegaan dat de raadsman de gewezen verdachte bijstand heeft verleend op basis van de op [volgt datum] verstrekte toevoeging, aangezien deze niet voor de behandeling van de strafzaak in hoger beroep is teruggegeven.

Een voorwaardelijke toevoeging verdraagt zich niet met het bepaalde in artikel 43 van de Wet op de rechtsbijstand, in welk artikel is bepaald dat de rechtsbijstand kosteloos is.

Nu verzoeker gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vanwege de staat verstrekte kosteloze rechtsbijstand dient het verzoek tot vergoeding kosten raadsman te worden afgewezen.’²

Kortom, de advocaat die van een gokje houdt doet er verstandig aan om bij een verwachte vrijspraak geen toevoeging aan te vragen of de – al dan niet voorwaardelijke – toevoeging voor de behandeling in hoger beroep te retourneren aan de Raad voor de Rechtsbijstand. Op twee paarden wedden is er op de Bossche renbaan niet bij.

(LvO)

Schietgrage advocaat mist doel

(Advocatenblad 2001-5, p. 194)

De boeren en jagers die lange tijd reikhalzend hebben uitgekeken naar de het neerschieten van de eenzame wolf die ronddoolde in Zeeuwsch-Vlaanderen, hebben confrère Wilgers aan hun zijde gevonden. Wilgers stelt namelijk in zijn reactie op de zaak van de ‘Wolf van Walsoorden’ (Advocatenblad 2001-4, p.149) dat de wolf geen beschermd dier is en ongestraft afgeschoten mag worden.

De in bedreigde diersoorten gespecialiseerde advocaat slaat echter de plank mis. De door Wilgers aangehaalde (Europese) wet- en regelgeving ziet namelijk alleen op de handel en niet op de jacht. Om te kunnen bepalen of een in het wild levende wolf afgeschoten mag worden, dient uitsluitend de Jachtwet geraadpleegd te worden. In art. 20 van de Jachtwet is in de leden 1 en 2 bepaald op welke dieren in beginsel gejaagd mag worden. De wolf wordt daarin niet vermeld. In het derde lid van art. 20 Jachtwet is bepaald dat de Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij beslist in hoeverre de jacht op wild dat niet genoemd is in de leden 1 en 2, zal zijn geopend. De Minister heeft echter nimmer een besluit genomen omtrent de jacht op wolven. Hiertoe bestond ook geen aanleiding. De wolf is immers sinds 1897 niet meer in Nederland in het wild aangetroffen. Het jagen op – en derhalve eveneens het doden van – een in het wild levende wolf is dan ook verboden (art. 26 van de Jachtwet). Dit is strafbaar gesteld in art. 70 van de Jachtwet.

Wel kan men de Minister op grond van art. 54 van de Jachtwet verzoeken om een ontheffing of een vergunning te verlenen voor het jagen op en het doden van wolven. Voor de ‘Wolf van Walsoorden’ is hiertoe echter nooit een verzoek ingediend en derhalve heeft de Minister een dergelijke ontheffing of vergunning niet verleend.

De conclusie is duidelijk: de jacht op een wolf is – nu een vergunning of ontheffing ontbreekt – verboden.

De jager die zo stoer is geweest de ‘Wolf van Walsoorden’ neer te schieten, kan zich maar beter schuil houden; hem hangt immers een gevangenisstraf van maximaal 1 jaar en/of een geldboete van maximaal f10.000 boven het hoofd.

(I.P. de Groot, advocaat te Terneuzen)

1 Hof's-Hertogenbosch 27 oktober 2000 raadkamer nummer 5861.

2 Hof's-Hertogenbosch 4 januari 2001 raadkamer nummer 7039.